

РЕШЕНИЕ

№ 365

гр. София, 24.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и четвърти февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдиян
Божидар Ив. Стаевски

като разгледа докладваното от Теменужка Симеонова Въззивно гражданско дело № 20211100512322 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 05.01.2021 г. по гр.дело № 65220/19 г., СРС, ГО, 154 състав е **осъдил** СТ. Н. Д., ЕГН *****, с адрес гр. Нови Искър, ул. „***** да заплати солидарно с Л. С.Б., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. ***** ап. 75 на СТ. ЗЛ. В., ЕГН *****, със съдебен адрес гр. София, ул. *****, чрез адвокат Д., на основание чл. 45 ЗЗД сумата от 3 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва от 14.02.2011 г. до окончателното изплащане, причинени в резултат на настъпило на 14.02.2011г. в гр. София ПТП между МПС „Дачия Логан”, д.к. № *****, управляван от Л. С.Б. и МПС „Ситроен Джъмпер”, д.к. № ***** МХ, управляван СТ. Н. Д., като СТ. ЗЛ. В. е била пътник в МПС „Ситроен Джъмпер”, както и разноски в размер на 1 020 лв. **Осъдил** е СТ. Н. Д., ЕГН *****, с адрес гр. Нови Искър, ул. ***** да заплати на СТ. ЗЛ. В., ЕГН *****, със съд. адрес гр. София, ул. „***** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 500 лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение по гр. д. № 922/2019г. по описа на ВКС и сумата от 100 лева, представляваща заплатени в настоящото производство депозити за вещи лица.

Решението е обжалвано с въззивна жалба от ответника СТ. Н. Д., ЕГН *****, с адрес гр. Нови Искър, ул. „****“, чрез пълномощника по делото адвокат В. С. от САК, със съдебен адрес: гр.София, ул. „****“ с мотиви изложени в жалбата. Моли да бъде отменено изцяло като неправилно, немотивирано и постановено в разрез с доказателствата по делото. Твърди се, че е налице процесуално нарушение на нормата на чл.367 ГПК, тъй като на ответника не е била дадена възможност да депозира отговор на исковата молба и направи съответните възражения. Едно от съществените възможности е привличането на трета подпомагаща страна, в случая собственика на маршрутното такси и на застрахователя му по застрахователна полица „гражданска отговорност“, която по същество е предвидена в тези случаи. Твърди се още, че фактическата обстановка не е била изяснена по делото, което е рефлектирало върху валидността на съдебния акт. Безспорно установено е следното: 1. Водач на МПС „Дачия Логан“ с ДК № ***** (наричан по-долу „участник 1“) е Л. Б., спрямо когото има влязло в сила решение №406254/14.05.2018г. по гр.д. №8775/2016г.- по описа на СРС, с което е осъден да заплати на ищцата В. сумата 3000лв солидарно с ответника С.Д.; 2. Водач на „Ситроен Джемпър“ с ДК № ***** (наричан по-долу „участник 2“) е СТ. Н. Д.- ответник по делото и настоящ жалбоподател; 3. Ищцата В. е пътувала в маршрутното такси, управлявано от ответника Д.; 4. И двете МПС са се движели на 14.02.2011г. по бул. „Стамболийски“ в град София в една и съща посока; 5. Участник 2 се е движел зад участник 1.

Счита, че неизяснено е останало обстоятелството относно мястото, на което е била ищцата в момента на ПТП-то, дали е била седнала или правостояща. В заключението на съдебно медицинската експертиза (СМЕ) изрично е посочено, че „описаните контузии в исковата молба на ищцата отговарят да са получени в седнало положение на седалката на маршрутното такси, претърпяло ПТП.“ В заключението на автотехническата експертиза (АТЕ) експерта е категоричен, че „Пътничката 56г. е била правостояща в предната част на маршрутното такси до водача и при първичния челен удар полита напред при рязкото спиране и се удря в арматурното табло“. В първото по делото съдебно заседание въззивникът е направил искане съдът да допусне ищцата да даде обяснения на основание чл.176 от ГПК, за да бъдат изяснени и други обстоятелства, но решаващият орган е отхвърлил искането.

Твърди се за наличие на съществени противоречия и между официалните документи, изготвени от правоохранителните органи (КАТ) и заключението на вещото лице по САТЕ. В изданието след ПТП констативен протокол № 1376677/14.02.2011г. изрично е посочено, че вина за станалото ПТП носи участник 1, поради неправомерно извършения без сигнализация обратен завой на неразрешено място. Вещото лице абсолютно неоснователно дава заключение, че вина за произшествието носи и ответника Д., защото тръгнал да изпреварва участник 1. Дори и в съдебно заседание, проведено на 19.02.2020г., вещото лице даде противоречиви отговори, като заяви - от една страна, че поддържа представеното заключение, (т.е. ответникът Д. носи вина за причиняването на ПТП), а от друга - че Д., като участник 2 е „опитал да избегне удара, но не е успял, защото попада в опасната зона“. Опасната зона изключва каквато и да било вина от участника в ПТП. Тя предполага невъзможност да се предотврати резултата. На искането на ответника експертизата да не се приема и да се назначи допълнителна или повторна, първоинстанционния съд е отхвърлил това искане.

Още един довод в потвърждение на изложеното е и безспорният факт, че след станалото ПТП правоохранителните органи са санкционирали единствено и само водачът - участник 1, който е перманентен нарушител на правилата за движение, видно от приложената справка. Индиция за липсата на вина на ответника Д. е и факта, че ищцата е предявила претенции единствено и само срещу застрахователната компания, чийто застрахован е участник 1.

Сочи се, че за да бъде уважен иск за деликтна отговорност, трябва да са налице всички елементи от фактическия състав на текста, а именно: ответникът с деянието си виновно да е причинил вреда на ищеца. Трябва да е налице и причинна връзка между вредата и виновното деяние. Формата на вината може да бъде в умишъл или непредпазливост. За да има противоправно деяние е необходимо да се установи нарушение на нормативно установено задължение. Предмет на разглеждане на настоящото производство е дали конкретно посочените в исковата молба действия на ответника Д. се характеризират с противоправност. Контролиращите органи не са намерили такава противоправност при изготвения констативен протокол и последващите санкциониращи действия т.е. няма нарушено задължение от

този ответник. Първоинстанционният съд, поради необходимост от специални знания е назначил експертиза, която е дала противоречив отговор.

Твърди се още, че решението е недопустимо и поради факта, че исковата молба е депозирана на 17.02.2016г. в СРС и претенцията на ищцата е погасена по давност на основание чл.110 от ЗЗД. Поради недадената възможност за отговор пред първоинстанционния съд, процесуалния представител прави това възражение с настоящата жалба.

Моли съда да постанови решение, с което да отмени процесното и ищцовите претенции да бъдат отхвърлени като недопустими поради изтекла давност и неоснователни поради липса на доказателства. Претендира разноски.

Въззиваемата ищца СТ. ЗЛ. В., ЕГН *****, със съдебен адрес гр. София, ул. *****, чрез адвокат Д. от САК, със съдебен адрес: гр.София, бул.“****”, ет.***** оспорва въззивната жалба. Претендира разноски.

Съдът, след като обсъди по реда на чл.236, ал.2 ГПК събраните по делото доказателства и становища на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта-в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно, не е постановено в нарушение на правните норми, които уреждат условията за валидност на решенията-постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определено съдържание, от което може да се извлече смисъла му. Ето защо, съдът следва да се произнесе по неговата правилност.

От фактическа страна:

Предявен е иск с правно основание чл.45, ал.1 ЗЗД, във връзка с чл.86, ал.1 от ЗЗД от СТ. ЗЛ. В. срещу Л. С.Б. и СТ. Н. Д. за присъждане на обезщетение при условията на солидарна отговорност за неимуществени вреди в размер на 3 000 лв., вследствие на вреди от ПТП на 14.02.2011 г. в гр. София, на бул. „Ал. Стамболийски“, ведно със законната лихва от 14.02.2011

г. до окончателното изплащане. Делото е приключило с решение № 406254/14.05.2018 г. на СРС 33 състав, като с решение № 188/23.10.2019 г. на ВКС, гражданска колегия, трето отделение същото е отменено на основание чл.303, ал.1, т.5 от ГПК в частта, с която СТ. Н. Д. е осъден солидарно с Л. Б. да заплати на С.В. обезщетение за вреди от деликт в размер на 3 000 лв., ведно със законната лихва от 14.02.2011 г. до окончателното изплащане. Делото е върнато на СРС с указания за ново разглеждане от друг съдебен състав в отменената част от фазата на насрочване на съдебно заседание с призоваване на страните.

Ищцата СТ. ЗЛ. В. твърди, че на 14.02.2011 г. в гр. София, на бул. „Ал. Стамболийски“, пътувайки в маршрутно такси № 29, ищцата пострадала при сблъсък между автомобили, управлявани от Л. С.Б. и СТ. Н. Д., причинен поради нарушение на правилата за движение, според ЗДвП. Ищцата изпитала болки и страдания, а впоследствие била лекувана в УМБАЛ Пирогов. Моли съда да осъди ответника да ѝ заплати солидарно с Л. С.Б. обезщетение за неимуществени вреди в размер на 3 000 лв., вследствие на вреди от ПТП на 14.02.2011 г. в гр. София, на бул. „Ал. Стамболийски“, ведно със законната лихва от 14.02.2011 г. до окончателното изплащане.

Ответникът СТ. Н. Д. в срока по чл.131, ал.1 ГПК не е депозирал писмен отговор. Същият е оспорил исковата молба в о.с.з., чрез процесуалния си представител.

Съдът констатира следното:

От представения констативен протокол № 1376677 за ПТП, издаден от ОПП-СДВР се установява, че на 14.02.2011г. в гр. София, на бул. „Александър Стамболийски“, е настъпило ПТП между МПС „Дачия Логан“, д.к. № *****, управляван от Л. С.Б. и МПС „Ситроен Джъмпер“, д.к. № ***** МХ, управляван СТ. Н. Д. - ответник в настоящото производство. Представени са медицинско удостоверение № 8/2011г., издадено от МБАЛСМ „Пирогов“- гр. София, копия от болнични листи за 2011г. и 2012г., амбулаторни листи за 2011г., копия от изследвания, провеждани през 2011г., и др., в които се посочва, че ищцата е претърпяла травми, подробно описани в същите, от процесното ПТП. Видно от приетата по делото САТЕ, причини за ПТП са движението на л.а. „Дачия Логан“ при маневра обратен завой без да пропусне движещият се направо МПС „Ситроен Джъмпер“, който е извършвал маневра изпреварване на трамвайната линия. Според вещото лице е налице причинно - следствена връзка между ПТП и уврежданията на ищцата. Според приетата СМЕ, налице е причинно-следствена връзка между ПТП и уврежданията на ищцата, която е получила контузия и кръвонасядане в теменнотилната област, контузия и охлузване на врата, контузия на

дясната раменно- лопатъчна става, кръвонасядане в поясната област, травматичен периартрит на лявата раменна става. Причинени са интензивни и продължителни болки и страдания, вследствие на ПТП, които са продължили в срок от 20 - 25 дни, като травмите отговарят на получени в седнало положение на седалката на маршрутното такси.

От правна страна:

Отговорността по чл.45 ЗЗД произтича от императивната разпоредба: "да не се вреди другиму". Непозволеното увреждане е сложен юридически факт, елементи на които са: деяние (действие или бездействие), вредата, противоправността на деянието, причинна връзка и вината, съединени от правна норма в едно единство. Деянието трябва да е противоправно и виновно, вината се предполага до доказване на противното, а основният елемент на непозволеното увреждане е вредата и тя се схваща като промяна чрез смущение, нахърняване и унищожаване на имуществото, телесната цялост и здраве, душевност и психическо състояние на човека. Елемент от състава е виновността на поведението на ответника. Съгласно чл.45, ал.2 от ЗЗД, тя се предполага по отношение причинителя до доказване на противното. Вината представлява психическото отношение, изразено в умишъл или непредпазливост което извършителят на неправомерното действие или бездействие има към своето противоправно поведение и произтичащия от него резултат. Задължение на дееца е да обори това твърдение като докаже липсата на вина. Само доказана липса на вина го освобождава от отговорност. Причинната връзка е обединяващият елемент на всички останали елементи, за да е налице фактическия състав на непозволеното увреждане. Не е ли налице един от изброените елементи от фактическия състав, не е налице непозволено увреждане по смисъла на закона.

Настоящата инстанция също приема, че са налице всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане.

Установен е механизма на ПТП, а именно, че на 14.02.2011г. в гр. София, на бул."Александър Стамболийски", е настъпило ПТП между МПС „Дачия Логан”, д.к. № *****, управляван от Л. С.Б. и МПС „Ситроен Джъмпер”, д.к. № ***** М Х , управляван СТ. Н. Д.-ответник в настоящото производство. Безспорно е, че ищцата СТ. ЗЛ. В. е била пътник в МПС „Ситроен Джъмпер”. В тази насока видно от приложената медицинска документация, както и медицинско удостоверение № 8/2011г., издадено от МБАЛСМ „Пирогов“- гр. София, ищцата е прегледана още на 14.02.2011 г., като видно от последното уврежданията на ищцата могат да се получат при ПТП - травма вътре в автомобил, т.е. установява се и причинно следствената връзка между механизма на ПТП и вредите, причинени на ищцата. Доколкото се твърди, че е останал неизяснен въпросът за местонахождението на пострадалата ищца при настъпване на ПТП-то, тъй като в СМЕ е прието, че

описаните в исковата молба контузии отговаряли на получени в седнало положение, а според САТЕ, пострадалата е получила уврежданията, поради това, че е стояла права до шофьора, то следва да бъде отбелязано, че става въпрос за експертизи, различни по своя характер, като в едната се разясняват медицинските последици от ПТП, а другата механизма на настъпване на ПТП, като едната допълва другата и общото е, че уврежданията на ищцата могат да се получат при ПТП от травма вътре в автомобила.

Неоснователно се явява и твърдението, че за липсата на противоправност в поведението на ответника. Съгласно констативен протокол № 1376677 за ПТП, издаден от ОПП - СДВР, С.Д. е управлявал МПС „Ситроен Джъмпер”, д.к. № ***** МХ, като се е движил не на предвиденото за това място, а **по трамвайната лента**. Това е нарушение на разпоредбата на чл. 19, ал.2 от ЗДвП, като по този начин с действията си е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат. Вещото лице по САТЕ също сочи, че причина за ПТП са движението на л.а. „Дачия Логан” при маневра обратен завой без да пропусне движещият се направо МПС „Ситроен Джъмпер”, който от своя страна е извършвал маневра изпреварване, движейки се по трамвайната линия-„единият извършва неправилно обратен завой от дясна лента, а другият минава по трамвайната линия“, „технически и Ситроена и Дачията са виновни“. Безспорно е противоправното поведение на другия участник в ПТП, по отношение на който решението на СРС, 33 състав по гр. дело 8775/2016г. е влязло в законна сила, поради което, на основание чл. 53 от ЗЗД, деликтната отговорност на двамата водачи е солидарна. По делото е установено съпричиняване на вредите от страна на водачите на двата автомобила, поради което всеки от тях носи отговорност за възстановяването им.

Налице са твърдяните от ищцата неимуществени вреди, като видно от приетата СМЕ, ищцата е получила контузия и кръвонасядане в теменотилната област, контузия и охлузване на врата, контузия на дясната раменно-лопатъчна става, кръвонасядане в поясна област, травматичен периартрит на лявата раменна става. Те са довели до болезнени и ограничени движения в същата става и представляват временно разстройство на здравето неопасно за живота.

Относно размера на същите и съгласно чл.52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, като предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя съобразно критериите, предписани в правната норма на чл.52 ЗЗД -по справедливост от съда. Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл.52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. При определяне на това заместващо обезщетение следва да се вземе предвид обстоятелството, че от процесния деликт

причинените на ищцата вреди са довели до болки и страдания, като тя е получила контузия и кръвонасядане в теменнотилната област, контузия и охлузване на врата, контузия на дясната раменно - лопатъчна става, кръвонасядане в поясната област, травматичен периартрит на лявата раменна става, като последните са довели до болезнени и ограничени движения в ставата и представляват временно разстройство на здравето неопасно за живота. Налице са налице няколко увреждания, причинени са интензивни и продължителни болки и страдания вследствие на ПТП-то, продължили от 20 до 25 дни, поради което настоящата инстанция също приема, че определеният от СРС размер от 3 000 лв., който е пълният претендиран такъв, се явява справедлив по смисъла на чл.52 ЗЗД.

Най-накрая, възражението на въззивника/ответник за погасяване по давност на претенцията на ищцата, като въведено за първи път във въззивната жалба, се явяват преклудирани по смисъла на т.4 от Т.Р. № 1 от 09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС, според която „възраженията на ответника срещу предявения иск поначало се преклудират с изтичане на срока за отговор на исковата молба по чл.131, ал.1 ГПК, поради което не могат да се направят за първи път пред въззивния съд. Това се отнася и за възраженията за погасителна и придобивна давност.“ По силата на изричната разпоредба на чл.133 във връзка с чл.131, ал.2, т.5 ГПК, с изтичането на срока за отговор се преклудира възможността ответникът да противопоставя възражения, основани на съществуващи и известни нему към този момент факти. По силата на концентрационното начало в процеса, страната не може да поправи пред въззивната инстанция пропуските, които поради собствената си небрежност е допуснала в първоинстанционното производство. Да се допусне противното, би означавало да се обезсмисли заложената в процесуалния закон идея за дисциплиниране и ускоряване на исковото производство чрез концентриране в началната фаза на процеса на действията по определяне на исканията и възраженията на страните и по установяване на релевантните за спора факти. Както бе посочено по-горе, с решение № 188/23.10.2019 г. на ВКС, гражданска колегия, трето отделение е отменено влязлото в сила решение от 14.05.2018 г. на СРС, 33 състав на основание чл.303, ал.1, т.5 от ГПК в частта, с която СТ. Н. Д. е осъден солидарно с Л. Б. да заплати на С.В. обезщетение за вреди от деликт в размер на 3 000 лв., ведно със законната лихва от 14.02.2011 г. до окончателното изплащане. Делото е върнато на СРС с указания за ново разглеждане от друг съдебен състав в отменената част от фазата на насрочване на съдебно заседание с призоваване на страните, от която фаза се развива и настоящето

производство, съгласно чл.307, ал.3 ГПК, според която правна норма „ако прецени молбата за основателна, Върховният касационен съд отменя решението изцяло или отчасти и връща делото за ново разглеждане в надлежния съд от друг състав, като посочва и откъде да започне новото разглеждане на делото.“

На основание чл.271, ал.1, пр. 1 ГПК първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на делото и предявената претенция, въззивникът/ ответник следва да заплати на въззиваемата/ищца направените разноски за настоящата инстанция за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 05.01.2021 г. по гр.д. № 65220/2019г. на СРС, ГО, 154 състав.

ОСЪЖДА ст. н. д., ЕГН *****, с адрес гр. Нови Искър, ул. „*****, чрез пълномощника по делото адвокат В. С. от САК, със съдебен адрес: гр.София, ул. „***** **да заплати** на ст. зл. в., ЕГН *****, със съдебен адрес гр. София, ул. *****, чрез адвокат Д. от САК, **със съдебен адрес:** гр.София, бул. „*****, ет.***** направените разноски за настоящата инстанция за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____